

INDRUKKEN VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Het gaat om het kind!

IN MANCHESTER, WAAR IK DE PINKSTERDAGEN vertoefde tot bijwoning van een Bijbel-Conferentie, had ik het voorrecht op den Tweeden Pinksterdag een Zondagschool-processie te zien. De kinderen van alle Protestantsche Zondagsscholen uit deze groote stad van bijna een miljoen inwoners, trokken, vergezeld van hun besturen en personeel, in optocht door de stad. Er was zulk een menigte kinderen, dat de stoet vijf uur noodig had om het einddoel te bereiken.

Er waren groote meisjes en jongens, padvindsters, padvindsters, en ze bespeelden uitnemend hun instrumenten. Er waren knapen, die zuiver van toon en duidelijk van uitspraak lofliederen zongen ter eere van den Heiland. Er waren kleine kinderen; zelfs kleintjes van nauwelijks drie jaar, die zoo dapper voortstapten alsof ze geen moeite hadden, den stoet bij te houden. Al de meisjes waren gekleed in witte, rose of gele zij, met bloemen in die kleuren in de haren, of in dracht, bijvoorbeeld als het weeskinderen gold. En tusschen de groepen in speelden bekende muziekkorpsen, die den stoet begeleidden, en voor ordelijk en afwisselend verloop zorgden. En symbolieke voorstellingen verduidelijkten den gezegenden Zondagsschool-arbeid. Ook de vaandels — wanneer ze niet te zwaar waren door kinderen gedragen — met opschriften als: God is liefde, Gods groote liefde, Hij vergadert de lammeren, Voed Mijne lammeren, Aardsche en hemelsche vruchten, Reinheid, Laat de kinderkens tot Mij komen, Eere zij God, Hallelujah in den hooge!

Ik kan niet anders zeggen, dan dat het geheel een machtigen indruk maakte. Zeker, er was iets menscheliks in deze demonstratie; er was veel, dat de kinderen al klein tot ijdelheid prikkelde; er was ook de onzekerheid, of al die kinderen, groot en klein, op hun Zondagsschool wel waarlijk in aanraking werden gebracht met den eenigen Naam, den menschen tot zaligheid gegeven. Maar dit alles werd toch overheerscht door deze ééne ontroerende gedachte: hier zijn menschen, die de kinderziel liefhebben; hier zijn duizenden kinderen, voor wie het beste wordt gezocht: Gods liefde.

Neen, ik wil niet opwekken tot navolging van zulke optochten in onze steden. Maar wel wil ik aansporen om voor het kind nog veel méér te doen. Het gaat den vijand in onze dagen om het kind. Zooals het dien roovers en moordenaars om Lindberghs kind ging tot verderf, zoo gaat het er duizenden vijanden Gods om, de zielen onzer kinderen af te trekken van God, af te trekken van den God hunner ouders.

Moesten we dan niet met nieuwen ijver worden vervuld om de kinderen voor Jezus te winnen? Moesten Gods kinderen zich niet vereenigen om der wereld te toonen, dat er Gode zij dank, nog duizenden zijn, die de kinderzielen willen „rooven” met een goed doel: ze voor tijd en eeuwigheid gelukkig te maken? En zou het niet een machtig getuigenis zijn, als in onze groote steden in de grootste zalen, en misschien op straten en pleinen, het lied weerklonk uit duizenden kindermondjes: „Er ruischt langs de wolken een lieflijke naam!”?

Een momentopname uit de Zondagsschoolprocessie

414

JOHN R. MOTT

Door Dr Ir H. G. VAN BEUSEKOM

EEN VAN DE GROOTE FIGUREN VAN het internationale Christendom van onzen tijd is wel Dr John R. Mott, leider van drie groote Christelijke bewegingen, die ieder voor zich een geheel mensch vragen: Internationale Zendingsraad, Federatie van Christen Studenten Vereenigingen en Y.M.C.A. (Internationale Organisatie van Christelijke Jongemannen). Al deze organisaties danken haar opkomst en groei voor een groot deel aan de krachtige leiding van Mott, die zich reeds als student aan de Zending gegeven heeft. Zending in den gewonen zin is hij niet geworden, al is er welhaast geen zendings-terrein aan te wijzen, dat hij niet eens of meermalen bezocht heeft. Maar door zijn werk, waaraan hij zich met al de kracht van zijn persoonlijkheid gegeven heeft, is hij op zijn wijze een zending geweest. En dat is hij nog, al heeft hij thans met het oog op zijn leeftijd de leiding van de beide laatstgenoemde organisaties moeten neerleggen.

Iets nieuws heeft Mott niet gebracht. Waar hij predikte, heeft hij Jezus Christus gepredikt. Maar zijn kracht ligt hierin, dat hij de Christenen op verschillend gebied heeft weten te organiseren en dat hij hen opgewekt heeft tot een groote taak: de Evangelisatie van de wereld.

Mott is geboren te New-York in 1865. Aanvankelijk studeerde hij aan het college te Postville in Iowa, maar doordat hij zich in deze streng-orthodoxe omgeving niet thuis voelde, vertrok hij spoedig naar de Universiteit van Cornell in Ithaca, waar hij geschiedenis en staatswetenschappen studeerde. Door sociaal werk kwam hij weer nader tot het Christendom, totdat een keerpunt in zijn leven kwam door de ontmoeting met een Engelschen student J. K. Studd, die in Cornell kwam spreken voor een Christelijke Studentenbeweging. Mott werd bekeerd en was van dat oogenblik af leider en organisator in allerlei bewegingen van studenten en jongemannen.

Hij is geworden de leidende figuur van de Y. M. C. A. Van de wereldfederatie van Christen-studenten was hij algemeen secretaris van 1895 tot 1920 en daarna voorzitter tot 1928. Van de groote Zendingsconferenties te Edinburgh in 1910 en Jeruzalem in 1928 was hij voorzitter. Na de eerste conferentie heeft hij zijn blik op de algemeene situatie en de taak van de Christenheid tegenover de groote wereldvragen neergelegd in een boek, dat voor het Zendingswerk van groote betekenis is geweest. En kort geleden verscheen opnieuw een boek van zijn hand: „The Present-day Summons,” de Roepstemmen van dezen tijd, waarin hij de veranderde toestanden, zooals de conferentie van Jeruzalem die heeft doen zien, vóór ons stelt als roepstemmen aan de Christenheid, die in dezen verscheurden tijd zulk een ontzaglijke taak heeft.

Mott is een Amerikaan, maar toch een man van de geheele wereld. Hij kan zeggen, dat de geheele wereld zijn arbeidsveld is, want er is vrijwel geen land, dat hij niet bezocht heeft en waar hij niet verspreide draden heeft samengeknoot voor een eensgezinde Christelijke actie. Voor hem heeft ieder land, iedere natie, ieder ras, iedere kerk zijn bijzondere roeping en taak in het groote werk Gods, en Mott stelt zichzelf tot taak, hen daarvan bewust te maken.

Bij al zijn organisatorisch werk is Mott altijd gebleven

dicht bij zijn Heiland en Heer. De dienstknecht verloor nooit den Meester Zelf uit het oog. Hij was niet tevreden met de stichting van een studenten- of jongemannenvereniging. Zijn eerste doel is Evangelisatie. En menige jonge man, die later een leidende persoonlijkheid is geworden, is niet gekomen, omdat Mott hem opwekte om een organisatie op te richten, maar hij kwam op de persoonlijke roepstem van Christus, welke hij hoorde door Mott. En eerst daarna richtte hij met anderen een vereeniging op.

De kracht van zijn werk is Bijbelstudie en gebed. Meermalen heeft hij deze kracht op wonderlijke wijze ervaren. In 1901 deed hij Evangelisatiewerk onder Chineesche studenten, in een omgeving, die uitgesproken vijandig was aan het Christendom. Plotseling ontstond op een Zondagavond een beweging onder de studenten, die bij honderden tot hem kwamen om meer van het Christendom te hooren. Mott begreep niets van die onverwachte verandering, totdat laat in den avond in zijn kamer tot hem doordrong, dat die Zondag de jaarlijksche gebedsdag van Christenstudenten was, zoodat dien dag in meer dan veertig landen Christenstudenten ook voor zijn werk gebeden hadden.

Een van de merkwaardigste eigenschappen van Mott is zijn bijzondere gave om voor den Christelijken arbeid de noodige gelden bijeen te brengen. Wanneer hij ergens werk zag, dat geschieden moest, dan zag hij ook het geld, dat daarvoor noodig was en dan wist hij dat ook te verkrijgen. Honderden millioenen guldens heeft hij zoo bijeengebracht. En het slagen van verschillende groote conferenties is in niet geringe mate hieraan te danken, dat Mott het geld wist te vinden om de afgevaardigden, die hij zelf met zorg uitkoos, van de einden der aarde bijeen te brengen.

Ook het verzamelen van geld is voor Mott een werk voor God. Een moeilijk werk, maar een gezegend werk, dat door het offer, dat het vraagt, ons dichter bij God kan brengen.

Zoo ziet Mott van alles de geestelijke zijde, ook van de meest eenvoudige dingen, die in een organisatie in grooter getale voorkomen dan groote dingen.

Mott kan dit, omdat bij hem steeds weer naar voren komt, dat hij door God gegrepen is.

Omdat hij weet, dat God hem niet geroepen heeft om in machtige godsdienstige organisaties zichzelf een monument te stichten, maar om in de verwarring van het moderne leven de zoekenden en dwalenden bij de hand te nemen en tot Christus te leiden.

DE OPGAANDE LIJN

33)

DOOR DS J. SMELIK

We zijn er al.

Tine zit beneden, zie ik, in ons „schemerhoekje.” Uit te kijken natuurlijk.

Als ik de stoep opkom, gaat de deur al open:

„Gelukkig, dat je er bent: ik verlangde zoo om iets te hooren. Hoe is 't?”

„Laten wij eerst maar naar beneden gaan,” dring ik zacht aan.

„Ik hoor 't al,” zegt ze, terwijl ze de kamer ingaat, „'t is mis, hè?”

Plots flitst me haar heerlijk getuigenis door 't hoofd: „Naar Jezus heen” — en, terwijl ik de overgordijnen sluit, antwoord ik: „Nee, 't is niet mis — in zekeren zin althans...”

„Ik begrijp 't, Tjeerd, ze is naar den hemel.”

„Ja Tine, Juffrouw Ploegsma is niet meer...”

Maar dan wordt de spanning der laatste uren, en het verdriet me te machtig, en ik roep uit: „Wat is 't toch moeilijk, als God juist degenen, die je zoo lief zijn, en van wie je zooveel geestelijken steun hebt, wegneemt... Waarom doet Hij dat toch...?”

Het blijft even stil.

„Man, zou het niet wezen, om ons te leeren, niet op menschen te vertrouwen, maar op Hèm alleen?”

„Ja, dát zal 't zijn, Tine, maar o, het is zoo moeilijk...”

„Natuurlijk is het moeilijk, maar we behoeven het toch niet alleen te dragen. Je moet ook hierin de opgaande lijn zien..... Je hebt dat zoo vaak gezegd; zou dat ook hierin niet zoo zijn? Alle dingen werken immers Gods kinderen mede ten goede. Wij zien op 't oogeblik niet, waarom God nu juist haar wegneemt. Maar Hij heeft er tóch Zijn bedoeling mee, misschien ook voor óns leven, vooral voor jou. Moeten we het zóó niet trachten te zien?”

Dankbaar kijk ik haar aan. Nu is zij de sterkere, ik de zwakkere — nu moet zij troosten. Wat doet ze het goed!...

„Ja, zoo is het wel, vrouw. Laten we bidden, dat Hij 't ons zoo te verstaan moge geven...”

„Is het niet opmerkelijk, Tine, dat ik nu juist dezen tekst uit Prediker had gekozen?”

Ik heb Tine den tekst voorgelezen: Prediker 1 : 2—8, en 12 : 13 en 14.

„En ik had juist den voorzang vanmiddag al opgezocht: Psalm 39 : 3.”

„Wat is dat ook weer?”

„O Heer! ontdek mijn levenseind aan mij;

Mijn dagen zijn bij U geteld;

Ach, leer mij, hoe vergankelijk ik zij;

Een handbreed is mijn tijd gesteld;

Ja, die is niets, want, schoon de mensch zich vleit,

De sterkste is enkel ijdelheid.”

Het is ook opmerkelijk.

Reeds enkele weken liep ik met het plan rond, een serie vervolgstoffen over den Prediker te houden. Ik had daartoe een breede studie van het boek gemaakt, en juist in 't begin van de week een acht- à negental teksten vastgesteld, om nu aanstaanden Zondag de eerste ervan te behandelen. Daar breekt nu een bijzonder geschikte tijd aan voor deze soort preeken, dacht ik: het najaar, met zijn droeve melodieën van ruischenden bladerval,